

Udskriftsdato: 1. januar 2026

KEN nr 9270 af 15/09/1996 (Gældende)

Ankestyrelsens principafgørelse D-25-96 om beregning - medarbejdende ægtefælle - frivillig forsikring - selvstændig erhvervsdrivende - dagpenge - dokumentation

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 700166-96700572-96

Ankestyrelsens principafgørelse D-25-96 om beregning - medarbejdende ægtefælle - frivillig forsikring - selvstændig erhvervsdrivende - dagpenge - dokumentation

Resume:

Dagpengeudvalget har behandlet 2 sager om dagpenge til medarbejdende ægtefæller, der ikke var registreret som sådan hos skattemyndighederne.

I sag nr. 1 fandt Dagpengeudvalget, at beskæftigelseskravet var opfyldt, idet det på anden måde ansås for tilstrækkeligt dokumenteret, at pågældende havde arbejdet i nødvendigt omfang. Pågældende havde herefter ret til dagpenge på grundlag af den frivillige dagpengeforsikring.

I sag nr. 2 var beskæftigelseskravet ikke opfyldt, da den medarbejdende ægtefælle efter det oplyste ikke havde deltaget i arbejdet i virksomheden i tilstrækkeligt omfang.

Love:

Lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel - lovbekendtgørelse nr. 549 af 23. juni 1995 - § 10, stk. 2 og § 10, stk. 5

Lov om sygedagpenge - lov nr. 563 af 9. juni 2006 - § 42 og § 46

Sagsfremstilling 1:

Sagsfremstilling: En medarbejdende ægtefælle med frivillig forsikring på fuld sats anmodede om dagpenge for perioden 28. oktober til 3. november 1995.

Kommunen gav i brev af 14. december 1995 afslag på sygedagpenge for ovennævnte periode. Kommunen henviste til, at en medarbejdende ægtefælle i henhold til dagpengelovens § 10, jf. § 20 havde ret til sygedagpenge fra 1. sygedag. I den forbindelse anførte kommunen, at man ikke i skattevæsenet havde nogen dokumentation for, at pågældende var medarbejdende ægtefælle, hvilket var et krav, hvorfor pågældende ikke kunne anses for medarbejdende ægtefælle. I brev af 19. december 1995 oplyste en revisor, at pågældende i de forløbne år havde deltaget i betydeligt omfang i driften af vedkommendes og ægtefællens virksomhed, idet pågældende dels havde stået for virksomhedens bogholderi og dels havde fungeret som sekretær i virksomheden. Revisoren forklarede, at når der ikke af selvangivelserne for de foregående indkomstår havde fremgået noget beløb som værende overført til medarbejdende ægtefælle, skyldtes dette alene, at de realiserede resultater i virksomheden havde været overordentlig beskedne. Det havde således ikke noget formål i relation til beskatning at anvende kildeskattelovens § 25 A ved opgørelsen af begges skattepligtige indkomst.

Det forhold, at resultatet af virksomheden havde været af så beskeden en størrelse, at reglerne om medarbejdende ægtefælle ikke havde været anvendt ved indkomstopgørelsen var efter revisorens opfattelse ikke dokumentation for, at pågældende rent faktisk ikke havde fungeret som medarbejdende ægtefælle.

I brev af 21. december 1995 bemærkede kommunen, at man ikke tvivlede på, at pågældende i de forløbne år havde deltaget betydeligt i driften af virksomheden. Samtidig fastholdt kommunen dog sin afgørelse med henvisning til dagpengelovgivningen og punkt 127 og 128 i Den Sociale Ankestyrelses vejledning af 27. oktober 1994.

I klagen anførtes, at pågældende regnede med, at når man var medlem af ASE og når man havde tegnet en frivillig forsikring for selvstændige, så hang systemet så meget sammen, at man selvfølgelig var dækket ind ved sygdom.

Afgørelse:

En medarbejdende ægtefælle havde ret til dagpenge med 2/3 af det beløb, der er nævnt i dagpengelovens § 9, stk. 2 under fravær fra den 28. oktober 1995 til den 3. november 1995, jf. dagpengelovens § 10, stk. 2 og stk. 5 og § 36, stk. 1, stk. 2 og stk. 5 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 701 af 22. juli 1994.

Det er efter dagpengelovens § 10, stk. 2 en betingelse for ret til dagpenge, at der inden for de sidste 12 måneder har været tale om udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed i væsentligt omfang i mindst 6 måneder, heraf den seneste måned forud for fraværperioden.

Efter dagpengelovens § 10, stk. 5 fastsætter socialministeren nærmere regler om fremgangsmåden ved beregning af dagpenge på grundlag af arbejdsfortjenesten ved selvstændig erhvervsvirksomhed.

Efter § 36, stk. 1 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 701 af 22. juli 1994, har personer, der har indtægt ved selvstændig erhvervsvirksomhed, ret til dagpenge på grundlag af arbejdsfortjenesten.

Efter bekendtgørelsens § 36, stk. 2 anvendes som dokumentation for arbejdsfortjenesten skattevæsenets årsopgørelse for det seneste regnskabsår på grundlag af indgivet selvangivelse. Hvis der er bevilget udsættelse med indsendelse af selvangivelsen, anvendes årsopgørelsen for det senest forudgående regnskabsår.

Efter bekendtgørelsens § 36, stk. 5 er selvstændige, der har tegnet frivillig forsikring efter dagpengelovens § 20, berettiget til mindst 2/3 af det beløb, der er nævnt i dagpengelovens § 9, stk. 2, uanset om der kan dokumenteres en arbejdsfortjeneste. Dagpengeudvalget lagde ved afgørelsen vægt på, at der hos skattevæsenet ikke var registreret beløb overført til den medarbejdende ægtefælle.

Udvalget lagde dog samtidig vægt på, at pågældende efter oplysninger fra såvel en revisor som kommunen opfyldte beskæftigelseskravet i dagpengelovens § 10, stk. 2, at pågældende den 17. august 1994 havde tegnet frivillig forsikring på fuld sats og således havde ret til mindst 2/3 af dagpengemaximum, selvom der ikke kunne dokumenteres en arbejdsfortjeneste.

Dagpengeudvalget ændrede således kommunens afgørelse.

Sag nr. 2 - j.nr. 700572-96

Sagsfremstilling 2:

Kommunen gav afslag på dagpenge til en medarbejdende ægtefælle i et rengøringsfirma fra den 1. januar 1996, jf. dagpengelovens § 10, stk. 5, og § 20.

Kommunen begrundede afgørelsen med, at pågældende ikke var registreret med et overskud af virksomhed og ikke havde tegnet frivillig forsikring.

Pågældende var ikke hos skatteforvaltningen registreret som selvstændig erhvervsdrivende siden 31. december 1993.

Det fremgik af sagen, at vedkommende med iværksætterydelse havde drevet firmaet, indtil hun pr. 1. april 1994 overdrog det til sin ægtefælle.

Pågældendes revisor oplyste til kommunen, at der af skattetekniske årsager ikke var overført indtægt fra den selvstændige erhvervsdrivende til den medarbejdende ægtefælle.

Revisoren oplyste yderligere, at man ifølge skattelovene skal overføre alt til den i firmaet, der har præsteret hovedparten af det udførte arbejde. I det foreliggende tilfælde havde vedkommende ikkedeltaget nok i firmaet til, at hun kunne registreres som med arbejdende ægtefælle, jf. skattelovene.

Pågældende oplyste selv, at hun i 1995 var på forældreorlov det meste af året. Sidst på året gik hun i gang med rengøring i firmaet. Det viste sig hurtigt, at ryggen på grund af arbejdet voldte store problemer.

I klagen anførtes, at det af kildeskattelovens § 25 A dels fremgår, at virksomhedens indtægt beskattes hos den ægtefælle, der i overvejende grad driver virksomheden, dels at en eventuel valgfri overførsel til medarbejdende ægtefælle kræver en arbejdsindsats efter sædvanlig praksis på minimum 50 timer om måneden. Da hun ikke opfyldte sidstnævnte på grund af sygdom, var der ikke overført indkomst til hende.

Efter indankningen oplyste revisoren videre, at arbejdet i firmaet kunne klares af een person.

Afgørelse:

En medarbejdende ægtefælle havde ikke ret til dagpenge fra den 1. januar 1996. Efter dagpengelovens § 10, stk. 2, er det en betingelse for ret til dagpenge, at der inden for de sidste 12 måneder har været tale om udøvelse af selvstændig erhvervsvirksomhed i væsentligt omfang i mindst 6 måneder, heraf den seneste måned forud for fraværet.

Efter § 39 i Socialministeriets bekendtgørelse nr. 701 af 22. juli 1994 kan der ved vurderingen af om lovens § 10, stk. 2, er opfyldt, bortses fra perioder, hvor der er ydet godtgørelse efter lov om orlov.

Dagpengeudvalget lagde ved afgørelsen vægt på, at pågældende efter det oplyste ikke havde deltaget i arbejdet i virksomheden i tilstrækkeligt omfang.

Dagpengeudvalget tiltrådte med denne begrundelse kommunens afgørelse.